

спомняха си домовете си, ~~и~~ пълните със стока дюкани, други отминаваха на път за хаджилък в Ерусалим или на поклонение в Света гора, спираха се по за няколко дни на гости у сродниците, разправяха за преживяното, за новите си селища в далечните отвъд Дунава места.

Някои бяха загинали, някои бяха сполучили, забогатяли. Сливенци питаха и разпитваха за изселените си близки.

И сега, докато мъжете се черпеха, а жените изтриваха съзвите от очите си, всички припомняха някогашните щастливи дни сред родните планини.

Двамата сродници които бяха играли на "тали" по ширните поляни, бяха брали лешници в корините, бяха се къпали в лъките на Тунджа се гледаха очудени и ~~удивени~~ щастливи. За десет години те се бяха превърнали от деца в израсли младежи, с вече наболи мустачки.

Добри - светлоок и дребен, с закръпена антерийка, бос и набеляла висок, едър, ~~хвълкнат~~ от слънцето коса. Иванчо Миндов - облечен в дрехи от чер шаск, със сив калпак и високи руски ботуши. Сякаш родителите му не бяха заминали сиромаси като тях, оставили всичко, дом, дюкян и стока, нива и лозе, само да запазят живота си. А сега се връщаха прилични на влашки чокои или браилски търговци.

- Разправяй, разправяй... - не преставаше да повтаря Добри. - Все такива ли са тамошните коне?

- Ех, това е нищо! Да видиш какви атове теглят шейните, по три впрегнати заедно! Като задрънкат ония звънчета - сякаш музика.

- Музика?

Добри не знаеше какво значи това. Толкова прости и невежи бяха.

- А там наистина ли няма турци?

Преселникът крепко се изсмя.

- Какво ще дирят там!

- А висните училища? На гръцки ли учат?

- ~~Сякаш~~ В Букурещ има училища където учат гръцки. След Заверата там затвориша Бейската академия. Нашите търговци още смятат че децата им трябва да знаят гръцки за да им водят сметките в тефтерите. Ама сега разправят, че в Одеса се готвят да отпуснат стипендии за българче